

jeg tror, man derigennem kan faa skabt Liv indenfor de Virksomheder, som saa sandelig trænger haardt dertil.

Maegaard: Jeg benyttede i mine Udtalelser før om det Samarbejde, der har været mellem Regeringen og det konservative Parti om Gennemførelsen af de forskellige Nedskæringer paa Udgiftssiden, Udtryk, som tilsyneladende faldt det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) stærkt for Brystet. Nu er det vel ikke saa meget Udtrykket, det kommer an paa, men det, jeg med dette Udtryk vilde karakterisere, gjorde det ærede Medlem senere Forsøg paa at afkræfte. Dette Forsøg mislykkedes imidlertid efter min Opfattelse ganske. Jeg skal derfor ikke diskutere dette Udtryk med det ærede Medlem — Realiteten bliver jo dog staaende. Jeg kunde have Lyst til ved samme Lejlighed at sige, at dette Medarbejderskab eller Samarbejde — hvad man nu vil kalde det —, som har været i et halvt Aars Tid, har faaet et mærkeligt Udslag gennem de Udtalelser, som den konservative Ordfører i Folketinget forleden Dag fremsatte. Naar dette Medlem kunde staa op og sige, at han haabede, at Socialdemokratiet ved næste Landstingsvalg, som skal være i 1928, maatte gaa frem paa Venstres Bekostning — han sagde det ikke med rene Ord, men det maatte blive Resultatet af det Ønske, han fremsatte —, synes jeg ikke, det politiske Fremtidsperspektiv for dette Samarbejde kan kaldes andet end uheldigt.

Jeg skal dernæst vende mig til det ærede 17de tingvalgte Medlem (Brandes), som efter min Opfattelse fremsatte en meget interessant politisk Udtalelse. Jeg er ikke sikker paa, at jeg hørte rigtigt, men saa vidt jeg forstod, sagde det ærede Medlem, at han ikke vilde raade sit Parti her i Landstinget til at stemme imod en Toldforanstaltning, der var vedtaget i Folketinget med Regeringens Tilslutning. Det vil altsaa sige, at det ærede Medlem efterhaanden har faaet den Opfattelse, at Landstingets Medvirkning i den almindelige Lovgivning skal være fuldstændig tilsidesat. Jeg har imidlertid forstaaet det ærede Medlem saaledes under Vinterens Arbejde, at naar han ikke har kunnet følge Folketingsflertallet og den Regering, som støtter sig til dette, har han, hver Gang der kom Forslag herover, som han ikke syntes om, trolig stemt imod sammen med sine Partifæller. Hvilken Forskel, rent politisk set, der er mellem adskillige af disse Lovforslag, som det ærede

Medlem i denne Samling har stemt imod, og et eventuelt Toldlovsforslag, ved jeg ikke, og endnu mindre ved jeg, hvilken forfatningsmæssig Forskel der skulde betvirke, at Landstinget i det ene Tilfælde havde at følge Folketingsflertallet og Regeringen og i det andet Tilfælde kunde gaa imod. Den Forklaring vil jeg gerne have det ærede Medlem til at give det høje Ting, før vi slutter Forhandlingen. I øvrigt har det altid været min Opfattelse — og i saa Henseende har jeg været ganske enig med det ærede Medlem —, at i det almindelige Lovgivningsarbejde var Landstinget fuldkommen lige-stillet med Folketinget uden Hensyn til, om et Lovforslag havde et større eller mindre Flertal af Folketingets Medlemmer bag sig. Men efter den Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte, maatte vi faa den stik modsatte Opfattelse, og det vil jeg gerne have det ærede Medlem til at forklare nærmere.

Bramsnæs: Med Hensyn til den Linie, der skal følges i Statsbanernes økonomiske Politik, har ikke alene den højtærede Finansminister, men ogsaa den højtærede Trafikminister fremsat Anskuelse. Min Bemærkning om, at man havde skiftet politisk Linie, har aabenbart gjort et vist Indtryk, naar ikke mindre end to Ministre maa staa op og beskæftige sig med den. Jeg er ikke blevet overbevist af de to Ministres Udtalelser, overbevist i den Retning, at der ikke er skiftet Linie, saaledes at det nu maa anses for praktisk umuligt at opnaa en forrentningsmæssig Balance. Derom kan der være delte Meninger; det, jeg konstaterer, er, at efter mit Skøn maa man have opgivet den forrentningsmæssige Balance, og saa er der ikke nogen anden, der kan have Pligt til at søge at rette den op igen — det er nemlig praktisk talt umuligt. Det Forsøg, vi gjorde, er altsaa ikke ført videre. Det betyder, at Rigsdagen ikke længer stiller det Krav til Statsbanerne, at de skal drives paa en forrentningsmæssig Basis.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Underskuddet har der været talt saa meget om, at der ikke var nogen Nedgang i det under den tidligere Regering, vi gjorde ikke nok for at begrænse Udgifterne. Der var dog en Nedgang fra 1925—26, da Underskuddet var 29 Mill. Kr., til 1926—27, da det efter de Oplysninger, jeg har set fremsat, var 22 Mill. Kr., altsaa en Nedgang paa 7 Mill. Kr. fra det ene Aar til det andet. Det er dog et Udtryk for